

Foreign Office.

November 2, 1917

Dear Lord Rothschild,

I have much pleasure in conveying to you, on behalf of his Majesty's Government, the following declaration of sympathy with Jewish Zionist aspirations which has been submitted to, and approved by, the Cabinet.

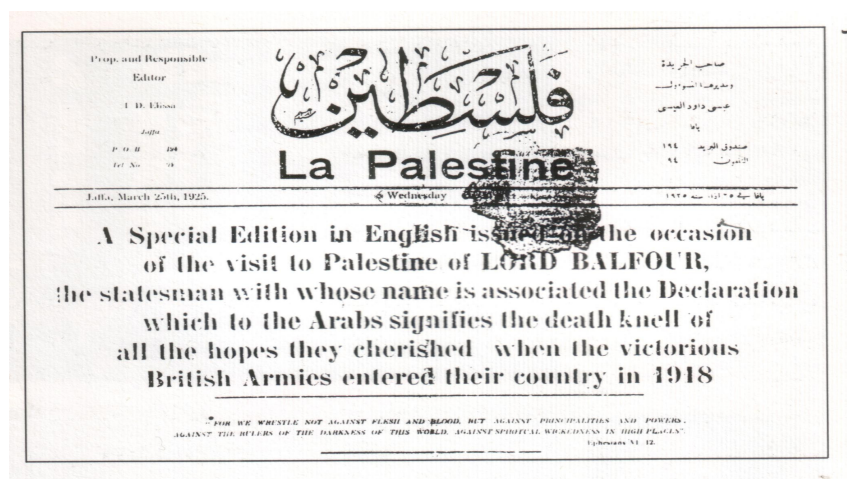
"His Majesty's Government view with favour the establishment in Palestine of a national home for the Jewish people, and will use their best endeavours to facilitate the achievement of this object, it being clearly understood that nothing shall be done which may prejudice the CIVIL and RELIGIOUS RIGHTS of EXISTING NON-Jewish communities in Palestine, or the rights and political status enjoyed by Jews in any other country."

I should be grateful if you would bring this declaration to the knowledge of the Zionist Federation.

Yours sincerely,

ARTHUR JAMES BALFOUR

แถลงการณ์บัลโฟร์เป็นจดหมายของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศของอังกฤษ คือลอร์ด อาร์เธอร์ เจ บัลโฟร์ (Lord Arthur J. Balfour) ถึงลอร์ด รอทชิลด์ (Lord Rothchild) ผู้นำขบวนการนิคมในอังกฤษ ที่มาจากหนังสือ : การเมืองระหว่างประเทศในตะวันออกกลาง โดย สุรพล ราชกันฑาทาร์กย์, สุรพันธ์ ทับสุวรรณ, พนมพร อนุรักษย์, 2523, หน้า 216

หนังสือพิมพ์ปาเลสไตน์ เมืองจาฟา ได้กล่าวถึงการมาเยือนของ ลอร์ด บัลโฟร์ ผู้ออกคำประกาศบัลโฟร์ สนับสนุนชาวยิวก่อตั้งรัฐอิสราเอลบนแผ่นดินปาเลสไตน์ในปี ค.ศ.1917 ที่มา: หนังสือ Bahyah al-Ma'rifah. for Al-'Aamah Li al-Nashri Wa al-Tawzi'a Wa al-Ea'lam,1983,หน้า 238

ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ ณ กรุงเฮก ประเทศเนเธอร์แลนด์ ได้ตัดสินชี้ขาดออกมาเมื่อวันที่ 9 กรกฎาคม พ.ศ.2548 ว่า การสร้างแนวกันหรือกำแพงล้อมรอบเขตเวสต์แบงก์ เขตปกครองตนเองของชาวปาเลสไตน์ที่อิสราเอล อ้างว่าทำขึ้นเพื่อความมั่นคงปลอดภัยของชาวอิสราเอลนั้นเป็นการละเมิดกฎหมาย และควรรื้อถอน เพราะก่อให้เกิดผลกระทบเลวร้ายต่อชาวปาเลสไตน์ กำแพงนี้มีความยาวประมาณราว 640 กิโลเมตรสร้างขึ้นภายใต้การนำของ นายเอเรียล ชารอน อดีตนายกรัฐมนตรี ในเดือนมิถุนายนปี 2545 เป็นแผ่นคอนกรีตแผ่นใหญ่สูง 5 เมตรและขึงด้วยตาข่ายลวด ขณะที่อีกด้านหนึ่งขึงด้วยรั้วลวดหนามไฟฟ้าลึกลงไป 4 เมตร และยังมีทางดินที่สามารถทำให้เห็นรอยเท้าว่ามีใครแอบลักลอบปีนข้ามแนวรั้วกันนี้มาหรือไม่

ที่มา : เว็บไซต์ <http://www.pattanitoday.com/htm/modules.php?name=News&file=article&sid=193&osCsid=c74b6cd716b8e7aa5fff25c>

การก่อตั้งประเทศอิสราเอล

แผนการอันแยบยลของไซออนนิสต์ทำให้ความใฝ่ฝัน และการรอคอยหลายสิบปีของชาวยิว 6 ล้านคนทั่วโลกประสบความสำเร็จในการก่อตั้งประเทศเป็นของตนเองบนแผ่นดินปาเลสไตน์ และแนวคิดดังกล่าวกลายเป็นสาเหตุหลักของปัญหาความไม่สงบในตะวันออกกลาง ข้อมูลจาก Thaicoon (2545 : 9) ระบุว่าสาเหตุที่ทำให้ไซออนนิสต์ประสบความสำเร็จในการก่อตั้งประเทศอิสราเอลว่า “ ชาวยิวมีอุดมการณ์กลับไปตั้งประเทศอิสราเอลในดินแดนแห่งพันธสัญญา โดยพวกเขาเริ่มต้นด้วยการซื้อที่ดินที่ไม่มีใครสนใจในดินแดนปาเลสไตน์ หลังจากนั้นด้วยความช่วยเหลือจากประเทศมหาอำนาจอย่างอังกฤษที่ยกดินแดนปาเลสไตน์ให้ชาวยิวก่อตั้งเป็นประเทศอิสราเอล และองค์การสหประชาชาติรับรองอย่างเป็นทางการในปี ค.ศ. 1948 ท่ามกลางความไม่พอใจของกลุ่มประเทศอาหรับเจ้าดินแดนในแถบนั้น เพราะอิสราเอลได้เป็นเจ้าของยูดาห์และดินแดนอันศักดิ์สิทธิ์ของอิสลามด้วยสงครามระหว่างอาหรับกับอิสราเอล ”

สหรัฐอเมริกาช่วยเหลือและสนับสนุนอิสราเอลตลอดมา ตั้งแต่อังกฤษออกคำประกาศ บัลโฟร์เพื่อสนับสนุนชาวยิวก่อตั้งรัฐอิสราเอลบนแผ่นดินปาเลสไตน์ และสนับสนุนการเงินให้ชาวยิวอพยพเข้าประเทศปาเลสไตน์สมัยประธานาธิบดีทรูแมน ทั้งนี้เพราะสหรัฐอเมริกาไม่ต้องการให้ชาวยิวอพยพเข้าไปอยู่ในสหรัฐอเมริกามากนัก เมื่อขบวนการไซออนนิสต์สามารถตั้งรัฐอิสราเอลขึ้น อิสราเอลได้รับความช่วยเหลือจากสหรัฐสองทางด้วยกันคือ ความช่วยเหลือจากรัฐบาลหรือองค์การที่ขึ้นอยู่กับรัฐบาลโดยตรง และความช่วยเหลือทางอ้อมคือความช่วยเหลือจากสถาบันและองค์การไซออนนิสต์อเมริกัน และจากประชาชนยิวอเมริกัน รวมทั้งความช่วยเหลือจากรัฐบาลอื่นๆและสถาบันอื่นๆ ภายใต้ความกดดันของรัฐบาลสหรัฐอเมริกา

นอกจากนั้นความสำเร็จของชาวยิวทางการค้าในยุโรปยังมีส่วนผลักดันโครงการต่างๆของพวกเขาประสบความสำเร็จ al-Sayhabani (1996 : 479) ให้ความเห็นว่า “ หลังสงครามโลกครั้งที่สองเกิดการปฏิวัติอุตสาหกรรมในโลกตะวันตกทำให้พวกเขาเข้าสู่ยุคสมัยประสบความสำเร็จเป็นอย่างสูง เพราะฐานเศรษฐกิจส่วนใหญ่ตกอยู่ในอำนาจของชาวยิว ชาวยิวสามารถครอบงำการทหารทั้งฝั่งตะวันตกและฝั่งตะวันออก ทำให้การเมืองโลกอยู่ภายใต้การควบคุมของพวกเขายิวโดยผ่านตัวแทนคือสหรัฐอเมริกาและรัสเซียจนทำให้ชาวยิวสามารถเข้ามามีอำนาจในใจกลางภูมิภาคตะวันออกกลางและก่อตั้งรัฐอิสราเอลในประเทศปาเลสไตน์สำเร็จ สหรัฐอเมริกาเป็นชาติแรกที่ประกาศรับรองการก่อตั้งประเทศอิสราเอล หลังจากนั้นไม่กี่วันที่ประเทศรัสเซียได้รับรองชาติยิวอย่างเปิดเผยว่าการก่อตั้งประเทศอิสราเอลนั้นขึ้นอยู่กับพื้นฐานทางศาสนาพวกเขา ทั้งๆที่ลัทธิคอมมิวนิสต์ทั้งหมดต่างปฏิเสธและกล่าวตำหนิการกระทำดังกล่าว ”

นอกจากนั้นไซออนนิสม์ยังอาศัยช่องว่างของ “ ความเป็นชาติอาหรับที่ประกอบไปด้วยเผ่าต่างๆและความแตกต่างกันทางธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ และความคิด จนเป็นมูลเหตุของความแตกต่างที่นำไปสู่ความแตกแยกขัดแย้งมากขึ้น และนักล่าอาณานิคมเข้ามาขยายความขัดแย้งใช้เป็นประโยชน์โดยแบ่งแยกและปกครอง ” (พายัพ วนาสวรรณ , 2548 : 19-20)

รัฐอิสราเอลก่อตั้งขึ้นตามมติของสหประชาชาติที่ 181 (29 พฤศจิกายน 1947) ที่สนับสนุนให้แบ่งดินแดนปาเลสไตน์ออกเป็น 2 ส่วน ส่วนหนึ่งให้เป็นที่อยู่ของชาวยิวโดยพื้นที่ร้อยละ 54 ตกเป็นของชาวยิว และอีกส่วนหนึ่งเป็นที่อยู่ของชาวอาหรับซึ่งพื้นที่ร้อยละ 45 เป็นของชาวปาเลสไตน์ ส่วนนครเยรูซาเล็มถูกกำหนดให้เป็นเขตแดนนานาชาติ และการจัดสรรปันส่วนดังกล่าวเป็นที่กล่าวขานกันเรื่อยมา เพราะมันเป็นการขัดแย้งกับหลักการขั้นพื้นฐานของสหประชาชาติที่ว่า ประชาชนจะต้องได้รับสิทธิและเสรีภาพในการตัดสินใจด้วยตนเอง (Self Determination) และผลจากการกระทำดังกล่าวทำให้ชาวปาเลสไตน์ตกอยู่ในสภาพที่ถูกกดขี่ และไม่ได้รับความเป็นธรรม

ข้อมูลจากเว็บไซต์ของกระทรวงการต่างประเทศไทย (2004) ระบุว่า “ วันที่ 14 พฤษภาคม ค.ศ. 1948 นายเดวิด เบน – กูเรียน (Mr. David Ben – Gurion) อดีตนายกรัฐมนตรีคนแรกของอิสราเอลได้ประกาศสถาปนารัฐอิสราเอลขึ้น ส่งผลให้ชาวยิวที่อาศัยอยู่ในดินแดนดังกล่าวเป็นชาวอิสราเอลโดยสมบูรณ์ อิสราเอลจึงต้องเผชิญกับความขัดแย้งกับกลุ่มต่อต้านการยึดครองและกลุ่มประเทศอาหรับมาโดยตลอด โดยเฉพาะปัญหาเรื่องดินแดนที่ชาวอาหรับเห็นว่าอิสราเอลได้แย่งดินแดนของพวกเขา ในขณะที่ชาวอิสราเอลอ้างว่าดินแดนที่อิสราเอลตั้งอยู่เป็นแผ่นดินแห่งพันธสัญญาที่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของได้สัญญาไว้ให้แก่ชาวอิสราเอล ปัจจุบันโครงสร้างทางการเมืองของอิสราเอลมีประธานาธิบดีเป็นประมุข มีวาระประจำการ 5 ปี ส่วนคณะรัฐมนตรีมาจากการเลือกตั้ง มีวาระครั้งละ 4 ปี และสมาชิกสภา⁵⁰ มีวาระครั้งละ 4 ปี เป็นสภาผู้แทนราษฎรและสถาบันทางนิติบัญญัติประกอบด้วยสมาชิก 120 คน ” พรรคการเมืองในปัจจุบันได้แก่ พรรคลิคุด (Likud) พรรคแรงงาน (Labor) พรรคฮาติมาร์ (Halimar) และพรรคคาดีมา (ก้าวหน้า) ก่อตั้งโดย เอเรียน ชารอน ซึ่งแยกออกจากพรรคลิคุดในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 2005

⁵⁰ รัฐสภาของอิสราเอลเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า Knesset

แผนที่การแบ่งอาณาเขตระหว่างชาวยิวกับชาวอาหรับตามมติสหประชาชาติ ในปี ค.ศ. 1947
ที่มา: เว็บไซต์ <http://www.multied.com/Israel/IsraelMaps/Partition.jpg>

ปัจจุบันอิสราเอลเป็นประเทศในตะวันออกกลางปกครองด้วยระบอบประชาธิปไตยแบบรัฐสภา และเป็น "รัฐยิว" ตามนโยบายแห่งชาติ ประชากรของอิสราเอลส่วนใหญ่เป็นชาวยิว โดยมีชนกลุ่มน้อยที่ไม่ใช่ชาวยิว อิสราเอลมีพรมแดนติดกับประเทศเลบานอน ซีเรีย จอร์แดนและอียิปต์ อิสราเอลมีชายฝั่งติดทะเลเมดิเตอร์เรเนียน อ่าวเออีล / อะกาบา (Gulf of Eilat / Aqaba) และทะเลเดดซี ที่มา: เว็บไซต์ <http://www.mfa.go.th> และเว็บไซต์ <http://th.wikipedia.org/wiki>

ประเทศอิสราเอลเป็นประเทศที่ก่อตั้งขึ้นมาเพื่อเป็นของชนชาติยิวเพียงชนชาติเดียว มิใช่เพื่อประชาชนทุกคนที่อาศัยอยู่ในปาเลสไตน์ ไม่ว่าบุคคลดังกล่าวจะเป็นชาวยิวหรือมิใช่ยิวก็ตาม ดังนั้นเมื่อรัฐอิสราเอลได้ถูกสถาปนาขึ้นในเดือนมีนาคม 1948 สภาคนเสเชตของอิสราเอลจึงออกกฎหมายเกี่ยวกับบุคคลที่จะมีคุณสมบัติเป็นพลเมืองของอิสราเอลอย่างแท้จริง และบุคคลใดที่ไม่มีสิทธิเป็นอิสราเอล ในปี ค.ศ.1950 สภาคนเสเชตของอิสราเอลได้ผ่านกฎหมายออกมาสองฉบับ ฉบับแรกคือกฎหมายว่าด้วยการกลับคืนถิ่น (The Law of Return) ซึ่งกำหนดขอบเขตการรวมไว้ว่าชาวยิวทุกคนมีสิทธิที่จะอพยพเข้ามายังประเทศ และอีกฉบับหนึ่งคือกฎหมายทรัพย์สินของผู้ที่ไม่อยู่ ซึ่งกำหนดขอบเขตของการแบ่งแยกไว้ภายใต้กฎหมายสองฉบับนี้ ด้วยเหตุนี้ชาวยิวทั่วโลกจึงมีสิทธิตามกฎหมายที่จะอพยพเข้ามาเป็นพลเมืองตามกฎหมายของประเทศอิสราเอล ในขณะที่ประชาชนดั้งเดิมประมาณ 2 ล้านคน ประกอบไปด้วยชาวอาหรับปาเลสไตน์และลูกหลานที่หนีภัยไปเพราะสงครามในช่วงปี ค.ศ.1948-ค.ศ. 1949 และปีค.ศ. 1967 ไม่มีสิทธิในการเป็นพลเมืองของอิสราเอล อย่างไรก็ตามสิทธิการอพยพกลับสู่มาตุภูมิของคนเหล่านี้ได้รับการยอมรับในกฎหมายระหว่างประเทศ และในมติของสหประชาชาติหลายครั้งหลายคราในเวลาต่อมา โดยเริ่มตั้งแต่มติที่ 194 เมื่อวันที่ 11 ธันวาคม ค.ศ.1948 แม้ว่ามติเหล่านี้ยังคงปรากฏอยู่อย่างชัดเจนแต่ในกฎหมายอิสราเอลยังระบุว่าชาวอาหรับปาเลสไตน์ไม่มีอยู่ โดยถูกกฎหมายดังกล่าวคัดแยกออกมาจากการเป็นพลเมืองตามกฎหมายว่าด้วยการกลับคืนถิ่น(ค.ศ.1950) ซึ่งเป็นรากฐานของกฎหมายสัญชาติอิสราเอล (ค.ศ.1952)

ต่อมากฎหมายดังกล่าวถูกแก้ไขจนกลายเป็นว่าไม่ใช่แค่ชาวปาเลสไตน์ที่มีเชื้อยิวเท่านั้นที่ไม่มีสิทธิเป็นพลเมืองอิสราเอล แม้แต่ชาวอาหรับปาเลสไตน์ทั่วไปก็ไม่มีสิทธิในการเป็นพลเมืองด้วยเช่นกัน นอกจากนั้นกฎหมายดังกล่าวยังส่งผลกระทบต่อชาวยิวอีกกลุ่มด้วยเหมือนกัน โดยถูกตัดสิทธิเป็นพลเมืองของอิสราเอล นั่นคือกลุ่มชาวยิวที่เกิดจากมารดาที่มีเชื้อชาวยิวและชาวยิวที่เกิดจากมารดาเป็นชาวยิวแต่หันไปรับนับถือศาสนาอื่น และผู้ที่มีเชื้อยิวแต่ได้หันมานับถือศาสนาใดๆโดยไม่ได้เข้า (พวกเรับไปสอนูร์กษหรือแรบไบสปฏิรูป) พิธีเข้ารับนับถือศาสนาใดๆตามวิธีการของพวกออร์โธดอกซ์ พวกเขาไม่มีสิทธิเป็นประชาชนตามกฎหมายของประเทศอิสราเอลเหมือนกัน

หลังก่อตั้งรัฐอิสราเอล “ ยิวได้บีบบังคับชาวปาเลสไตน์จำนวนกว่า 800,000 คนจากจำนวนทั้ง 920,000 กว่าคนไปอยู่ในดินแดนที่พวกเขาจัดเตรียมไว้ให้ โดยเข้ายึดพื้นที่ร้อยละ 70 ไปครอบครอง พวกเขาทำลายหมู่บ้านชาวปาเลสไตน์ไม่น้อยกว่า 585 แห่งและสังหารหมู่ชาวปาเลสไตน์ไม่ต่ำกว่า 34 ครั้ง ” (Mohsin Muhammad Saléh , 2546 : 20-21)

ยิวครอบครองพื้นที่ส่วนใหญ่ทางการเกษตรและทำเรือต่างๆชายฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียน เพื่อควบคุมการค้า การขนส่ง และการทหาร โดยปล่อยให้ชาวปาเลสไตน์อาศัยอยู่ท่ามกลางชาวยิวล้อมรอบ นอกจากนั้นในช่วงศตวรรษที่ 19-20 โซอนนิสม์พยายามสร้างความเข้มแข็งให้แก่อารยธรรมและชนชาติของตนเองบนแผ่นดินปาเลสไตน์ พวกเขาพยายามอย่างมากที่จะครอบครองหรือไม่ก็ทำลาย

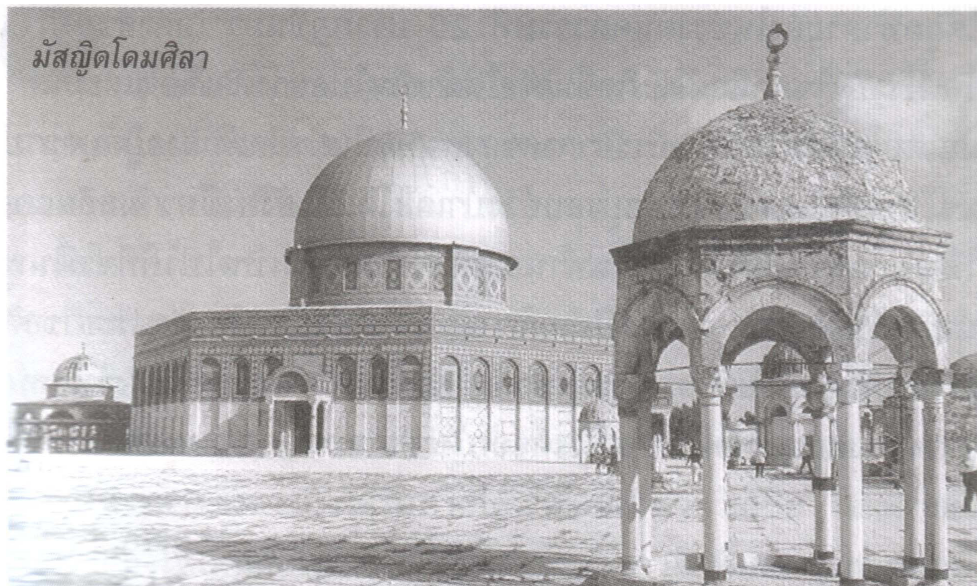
สัญลักษณ์ต่างๆของชาวอาหรับปาเลสไตน์ ไม่ว่าจะเป็นมัสยิดอัลอักซอและกำแพงอัลมับกีย์ (al-Buraq Wall) ซึ่งตั้งอยู่บริเวณมัสยิดโดมศิลา (Dome of The Rock) ด้านนอกของบัยตุลมักคิส (มัสยิดอัลอักซอ) โดยวิธีการกว้านซื้อหรือติดสินบนและโกงแต่ประสบความสำเร็จล้มเหลว ดังนั้นนายบิณยูริยัล หัวหน้าขบวนการไซออนนิสม์จึงประกาศว่า “ ไม่มีความหมายอันใดสำหรับอิสราเอลหากไม่มีเยรูซาเล็ม(อัลกุศตุ) และเยรูซาเล็มแทบไม่มีความหมายเลยหากไร้ปราสาทฮัยกัลป์ (Haikal) ” (Ahmad Abd Allah Ibrahim , 1998 :184)

เมื่อไม่สามารถครอบครองได้อย่างสันติวิธี พวกเขาจะสูญเสียจึงหันมาใช้วิธีขูดโมงก์ เพื่อทำลายอย่างเจตนาโดย “ กระทรวงศาสนกิจของอิสราเอลพยายามที่จะขูดและค้นหา (ฐาน) กำแพงอัลมับกีย์ในอดีตเพื่อก่อสร้างขึ้นใหม่ การขูดค้นหาถือว่าเป็นปฏิบัติการแห่งประวัติศาสตร์ซึ่งจะทำการค้นหาไปเรื่อยๆ และต่อไปเราจะทำลายอาคารสถานที่ต่างๆที่ตั้งอยู่บริเวณดังกล่าว โดยไม่มีใครขัดขวางเราได้ ” (Ahmad Abd Allah Ibrahim , 1998 :198) ปัจจุบันชาวยิวสามารถขูดโมงก์ภายใต้มัสยิดอัลอักซอไปแล้ว 4 แห่ง

Ahmad Abd Allah Ibrahim (1998 : 167) กล่าวว่า “ หลังการประกาศตั้งนครเยรูซาเล็ม (อัลกุศตุ)เป็นเมืองหลวงของอิสราเอลแล้ว พวกเขาพยายามใช้กองกำลังเข้ายึดและทำลายมัสยิดอัลอักซอเพื่อก่อสร้างโบราณสถาน(อัลฮัยกัลล์)แทนที่ และในปี ค.ศ.1968 กองกำลังอิสราเอลหาทางบุกเผาและทำลายประตูทางเข้ามัสยิดอัลอักซอจับผู้ขัดขวางยึดพื้นที่บริเวณใกล้ ”

ปัจจุบันนครเยรูซาเล็มมีชาวอาหรับและชาวปาเลสไตน์รวมกันแล้วเพียง 200,000 คน เท่านั้นแต่มีชาวยิวอพยพเข้ามาอยู่ถึง 450,000 คน ประกอบด้วย “ ขบวนการก่อการร้ายยิวประมาณ 25 องค์กรซึ่งแข่งขันกันเพื่อหาทางทำลายมัสยิดอัลอักซอและสร้างวิหารยิวขึ้นมาแทน ระหว่างปี ค.ศ.1967 และปี ค.ศ. 1988 ขบวนการก่อการร้ายยิวได้ทำการโจมตีมัสยิดอัลอักซอมากกว่า 112 ครั้ง ” (Mohsin Muhammad Saléh ,2546 : 27) และที่เลวร้ายไปกว่านั้นคือการลอบผ่านมัสยิดอัลอักซอเมื่อวันที่ 21 สิงหาคม ค.ศ. 1969 การโจมตีดังกล่าวมีส่วนมีขึ้นหลังการทำสัญญาข้อตกลงออสโล⁵¹ (Oslo Accord) ระหว่างอิสราเอลกับปาเลสไตน์ปี ค.ศ. 1993 เพื่อสร้างสันติภาพในตะวันออกกลาง

⁵¹ อ่านเพิ่มเติมจากเว็บไซต์ http://en.wikipedia.org/wiki/Oslo_Accords

มัสยิดกูปบะตุศ็อกเราะฮ์ (Dome of The Rock)
ที่มา : หนังสือ 33 ประเด็นปัญหาปาเลสไตน์,2546 หน้า16

มัสยิดอัลอักซอ (al-Aqsa Mosque)
ที่มา : หนังสือ 33 ประเด็นปัญหาปาเลสไตน์,2546 หน้า 26

ในปี ค.ศ. 1947 มติส่วนใหญ่ของสมัชชาสหประชาชาติให้สิทธิชาวปาเลสไตน์ปกครองด้วยตนเอง แต่สหรัฐอเมริกาและชาติพันธมิตรกลับเตรียมการสนับสนุนชาวยิวโดยการเพิกเฉยต่อมติของสมัชชาสหประชาชาติ และใช้สิทธิตามกฎหมายระหว่างประเทศจัดตั้งรัฐยิวขึ้นในแผ่นดินปาเลสไตน์ ดังนั้นช่วงปี ค.ศ. 1949-ค.ศ.1970 จึงเป็นช่วงที่ประชาคมโลกและสหประชาชาติกล่าวถึงปัญหาในปาเลสไตน์ว่าเป็นเพียง *ปัญหาของของพวกลี้ภัยเท่านั้น*

วันที่ 25-27 มกราคม ค.ศ. 2006 ชาวปาเลสไตน์ได้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งรัฐสภา⁵² เป็นครั้งแรกหลังไม่ได้มีการเลือกตั้งรัฐสภามานานถึงหนึ่งทศวรรษ ประชาชนราว 1.4 ล้านคนในฉนวนกาซา ดินแดนเวสต์แบงก์ที่ถูกยึดครองและในเขตตะวันออกของกรุงเยรูซาเล็ม มีสิทธิเลือกสมาชิก 132 คน แห่งสภานิติบัญญัติของชาวปาเลสไตน์ โดยเลือกพรรคหนึ่งจากทั้งหมด 11 พรรคซึ่งมีอยู่ในบัญชีทั่วประเทศของชาวปาเลสไตน์ และเลือกผู้สมัครกว่า 400 คน ซึ่งผลในการเลือกตั้งครั้งนี้ปรากฏว่ากลุ่มฮามาสชนะกลุ่มอัลฟาตาห์ด้วยคะแนนเสียงข้างมาก 76 ที่นั่งจากทั้งหมด 132 ที่นั่ง ขณะที่พรรคฟาตาห์ได้เพียง 43 ที่นั่ง แม้ว่าปัจจุบันชาติต่างๆพยายามกดดันอิสราเอลให้สิทธิชาวปาเลสไตน์เลือกตั้งรัฐสภาเพื่อปกครองอิสระ แต่สหรัฐอเมริกาและกลุ่มประเทศตะวันตกยังต้องการให้พรรคฮามาสปลดอาวุธต่อต้านอิสราเอล ในขณะที่อิสราเอลแถลงยืนยันว่าจะไม่เจรจากับรัฐบาลปาเลสไตน์ใดๆ ที่มีพรรคฮามาสรวมอยู่

รัฐสภาของปาเลสไตน์

ที่มา : เว็บไซต์ <http://www.aljazeera.net/NR/exeres/75B66ECE-0821-4685-AA9D-001A7077DD32.htm>

⁵² อ่านข้อมูลเพิ่มเติมได้จากเว็บไซต์อัลญะซีเราะฮ <http://www.aljazeera.net/NR/exeres/75B66ECE-0821-4685-AA9D-001A7077DD32.htm>

การขยายอาณาเขตสู่ประเทศอิสลามในตะวันออกกลาง

นอกจากแนวคิดที่จะยึดปาเลสไตน์เป็นประเทศของตนเอง ขบวนการไซออนนิสต์มีอุดมการณ์ที่จะรวมแผ่นดินอาหรับบริเวณใกล้เคียงเป็นอาณาจักรของชาวยิว ข้อมูลจาก Thaicoon (2545 : 14) เปิดเผยโดยไมระบุผู้เขียนว่า “ ผู้นำไซออนนิสต์หัวรุนแรงชื่อนายจาโบคินสกี (Jabotinsky) เรียกร้องให้จัดตั้งรัฐยิวขนาดใหญ่ โดยรวมเอาฝั่งตะวันออกของจอร์แดนและดินแดนโพ้นทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ไปจนถึงแม่น้ำยูเฟรติส ทำให้พวกเขาจำเป็นต้องต่อสู้กับชาวอาหรับเจ้าของดินแดน”

นอกจากนั้น “ นักคิดชาวยิวสัญชาติเยอรมัน คาเฟียต ตะริสตุ ในหัวข้อ บุคดานอัลมูญาเวเราะฮฺ ซึ่งตีพิมพ์ในวารสาร Altnewand ปี ค.ศ.1905 ว่า เขตแดนอิสราเอลจะต้องประกอบด้วย 3 วงกลมด้วยกันคือ วงเล็ก จะต้องประกอบด้วยดินแดนปาเลสไตน์และพื้นที่บางส่วนของตอนใต้ของเลบานอน ซีเรีย และอีกครั้งหนึ่งของคาบสมุทรไซปรัส ส่วนวงกลาง จะต้องประกอบด้วยตอนเหนือของประเทศจอร์แดน, ซีนาย, อะกูอนะฮฺ, ฮิลบ, ซีเรียฮฺ, เบรุต, ญะบัลลูนาน, ก็อบรุช และวะคูดส์ และวงกลมใหญ่ จะต้องประกอบไปด้วย อียิปต์ อิรัก คาบสมุทรอาราเบีย ลิเบีย เอเชียกลาง อ์รมิเนีย และเคิร์ดิสถาน” (Ahmad Abd Allah Ibrahim , 1998 :129)

แนวคิดที่กล่าวมาชี้ให้เห็นว่า ไซออนนิสต์มีความต้องการขยายอาณาเขตของดินแดนปาเลสไตน์ไปยังบริเวณประเทศรอบข้าง เนื่องจากพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ของปาเลสไตน์ที่ตกเป็นของอิสราเอลเป็นเพียงพื้นที่เล็กๆเมื่อเทียบกับประเทศอื่นๆในกลุ่มประเทศอาหรับ โดยมีแนวยาวนานกับชายฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียนและด้านกว้างจะแคบมาก ซึ่งยากแก่คุ้มครองประชาชนของตนเองและเป็นจุดเสี่ยงต่อการถูกโจมตีได้ง่าย นอกจากนี้หากแนวคิดเกี่ยวกับขยายประเทศจนกลายเป็นอาณาจักรประสบความสำเร็จ อิสราเอลจะกลายเป็นประเทศหนึ่งที่ครองครองน้ำมันมากที่สุดในโลก มากพอที่จะให้อิสราเอลมีอำนาจทางเศรษฐกิจ คุมอำนาจทางการเมือง และสามารถผลิตอาวุธยุทธโตร์ณ์จนทำให้อิสราเอลมีความยิ่งใหญ่พอที่จะกำหนดทิศทางและอนาคตของโลก อีกทั้งยังเป็นการสร้างเกราะคุ้มกันให้แก่ประเทศของตนเอง โดยไม่ต้องพึ่งพาประเทศใดๆในยามที่เกิดวิกฤติรุนแรงทั้งภายในประเทศและระหว่างประเทศไม่ว่าจะเป็นด้านการเมืองและเศรษฐกิจ

ด้วยเหตุนี้ในการประชุมของขบวนการไซออนนิสต์สากล ปี ค.ศ.1948 ณ กรุงบาเซิล ประเทศสวิสเซอร์แลนด์ “ บรรดาผู้นำไซออนนิสต์มีประเด็นขัดแย้งกันเพียงประเด็นเดียวคือ การกำหนดเขตแดนของประเทศอิสราเอล โดยนายจูดา มาออร์ อดีตผู้นำลัทธไซออนนิสต์กล่าวว่า เราจะไม่กำหนดเขตแดนของเราอย่างแน่นอน ไม่ว่าจะวันนี้หรือวันไหนเราจะกำหนดเขตแดนของเราได้ทุกเมื่อที่ใดก็ตามที่มีประชาชนยิวอาศัยอยู่ที่นั่นคือเขตแดนของพวกเรา ” (Ahmad Abd Allah Ibrahim , 1998 :162)

แนวคิดดังกล่าวของอดีตผู้นำลัทธิโซออนนิสม์บอกให้ทราบถึงแนวคิดของการขยายประเทศอิสราเอลอย่างชัดเจน ซึ่งอาจจะได้มาด้วยการใช้กำลังทหารหรือกลไกทางการเมืองระหว่างประเทศหรือใช้อำนาจทางเศรษฐกิจและผ่านชาติตัวแทนที่มีผลประโยชน์ร่วมกัน ดังนั้นเราจึงพบว่าใน “ปี ค.ศ.1956 อิสราเอลร่วมมือกับชาติมหาอำนาจภายใต้การนำของสหรัฐอเมริกาโจมตีอียิปต์ และปี ค.ศ.1967 อิสราเอลได้บุกยึดพื้นที่(แหลม)ซีนายของอียิปต์และที่ราบสูงโกลานของซีเรียได้ในสงคราม 6 วัน ต่อมาในปี ค.ศ.1982 อิสราเอลบุกยึดตอนใต้ของเลบานอน ” (Ahmad Abd Allah Ibrahim ,1998 :101-105)

al-Sayhabani ได้กล่าวถึงสาเหตุที่ทำให้อิสราเอลสามารถแทรกแซงโลกอาหรับได้คือ “วิกฤติทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นในประเทศอียิปต์อันเนื่องระบบการบริหารปกครองที่เป็นอยู่ ทำให้อิสราเอลสามารถเข้ามาเกี่ยวข้องได้โดยง่าย เมื่ออียิปต์ซึ่งเป็นศูนย์กลางด้านต่างๆของโลกอาหรับประสบภาวะตกต่ำทางเศรษฐกิจ หลายประเทศที่พึ่งพาอียิปต์อยู่จึงประสบปัญหาตาม เช่นเดียวกับการแบ่งแยกซีเรียเป็นแคว้นต่างๆโดยยึดตามเชื้อชาติและศาสนาก่อให้เกิดรัฐฝ่ายซื่ออยู่ในแคว้นซาเฮล และรัฐฝ่ายสุนีย์⁵³ ในเขตเมืองฮะลั็บ และรัฐอื่นๆในเขตเมืองดามัสกัส ส่วนอิรักพื้นที่ส่วนใหญ่เต็มไปด้วยน้ำมันจึงตกเป็นเหยื่อแห่งการแก่งแย่ง ชัดแย้งกันเองภายในประเทศ ” (al-Sayhabani , 1996 : 480-481) สาเหตุต่างๆเหล่านี้ล้วนเป็นแรงจูงใจที่จะทำให้อิสราเอลเข้ามาครอบงำผลประโยชน์ และแทรกแซงภายในประเทศอาหรับเพื่อบ่อนทำลายได้โดยง่าย

⁵³ สุนีย์หมายถึงบรรดามุสลิมที่เชื่อว่าผู้นำหรือเคาะลีฟะฮฺแห่งรัฐอิสลามหลังนบีมุฮัมมัดเสียชีวิตได้แก่ อับูบักร์ อุมร์ อุษมาน และอาลีตามลำดับโดยบรรดาผู้นำเหล่านี้ได้มาจากการเลือกตั้ง

อียิปต์

อิสราเอลบุกโจมตีฐานทัพของอียิปต์หลังจากประธานาธิบดีนัคซีเซอร์แห่งอียิปต์ ประกาศเปลี่ยนกิจการของคลองสุเอซมาเป็นของรัฐอย่างเต็มตัว และไม่ให้อิสราเอลใช้ประโยชน์จากคลองสุเอซ และอ่าวอะเกาะบะฮ์ เหตุการณ์ดังกล่าวสร้างความไม่พอใจกับอิสราเอลเป็นอย่างมาก เพราะอิสราเอลกับชาติมหาอำนาจมีข้อตกลงร่วมกันในการแสวงหาผลประโยชน์หลังขูดคลองสุเอซ โดยการส่งฝูงบินรบบุกโจมตีอียิปต์ครั้งนี้อิสราเอลอ้างว่าเป็นความชอบธรรมและเป็นการปกป้องตนเอง ดังคำกล่าวของ Christopher Hitchens (2547 : 61) ว่า “ สงครามตัดตอนแบบคลาสสิกของอิสราเอลเดือนมิถุนายน พ.ศ. 2510 ทำลายกองทัพอากาศของชาติอาหรับที่อยู่บนพื้นดินถูกให้ความเป็นธรรมว่าเป็นสงครามปกป้อง เพราะว่ามันหยุดยั้งการโจมตีก่อนที่มันจะเริ่มขึ้น ” แม้ว่าอิสราเอลจะประโคมข่าวว่านั่นคือความชอบธรรมแต่ฝ่ายอาหรับกลับมองว่านั่นคือการรุกรานประเทศอื่น

สงคราม 6 วัน(ซีเรีย)

การที่อิสราเอลสนับสนุนสหรัฐ โจมตีอียิปต์เปรียบเสมือนแรงกระตุ้นให้เกิดสงคราม 6 วันระหว่างอิสราเอลกับชาติอาหรับและองค์กรต่างๆที่เกี่ยวข้องกับปัญหาปาเลสไตน์ในปี ค.ศ.1967 และทำให้เขตเวสต์แบงก์ เยรูซาเล็มด้านตะวันออก จนวนกาซ่า และที่ราบสูงโกลานของซีเรียทั้งหมดถูกไซออนนิสต์ยึดได้ภายในสงคราม 6 วัน ประชาชนชาวปาเลสไตน์ในพื้นที่ถูกยึดครองกว่า 360,000 คน ต้องกลายเป็นผู้ลี้ภัย ไม่มีแผ่นดินอยู่ บางส่วนต้องไปอาศัยอยู่ที่อื่น บางส่วนต้องอพยพออกนอกประเทศในเวลาเดียวกันชาวยิวได้จัดสร้างที่อยู่อาศัยขึ้นมาใหม่ในพื้นที่ยึดครองได้กว่า 192 แห่งเพื่อเตรียมรับชาวยิวจากทั่วโลกเข้ามาอาศัยอยู่แทนชาวปาเลสไตน์

ดังนั้นระหว่างปี ค.ศ. 1967-1970 เป็นช่วงประชาชนชาวปาเลสไตน์ลุกฮือขึ้นต่อต้านขบวนการไซออนนิสต์เนื่องจากไม่สามารถทนต่อการถูกกดขี่ข่มเหง โดยมีฐานปฏิบัติการในปาเลสไตน์ จอร์แดน และตอนใต้เลบานอน อิสราเอลพยายามที่จะกวาดล้างครั้งแล้วครั้งเล่าโดยเฉพาะช่วงปี ค.ศ. 1975-1990 และสร้างเขตความมั่นคงปลอดภัยขึ้น(Security Zone) ทางตอนใต้เลบานอนในปี ค.ศ.1978

วันที่ 15 ธันวาคม 2542 Ehud Barak อดีตนายกรัฐมนตรีอิสราเอลได้พบปะหารือกับ Farouk El-Chareh รัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศซีเรีย ณ กรุงวอชิงตัน เพื่อเปิดการเจรจาเพื่อสันติภาพระหว่างซีเรียกับอิสราเอลอีกครั้ง หลังจากซีเรียกับอิสราเอลหยุดการเจรจาเพื่อสันติภาพมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2539 ในการเจรจาดังกล่าวซีเรียได้กล่าวอ้างว่า อิสราเอลต้องคืนพื้นที่ราบสูงโกลาน (Golan Heights) ให้ซีเรียทั้งหมด ฝ่ายอิสราเอลได้เรียกร้องให้ซีเรียสั่งห้ามกลุ่ม Hizbullah โจมตีอิสราเอลจากภาคใต้ของเลบานอน และสถาปนาความสัมพันธ์ระหว่างกัน และสองฝ่ายได้เจรจากันอีกครั้งในเดือน

มกราคม พ.ศ.2543 ที่กรุงวอชิงตันแต่ไม่มีความก้าวหน้าแต่อย่างใด เพราะประเด็นขัดแย้งระหว่างอิสราเอลกับซีเรียคือฝั่งทะเลกาลิลี (Galilee) โดยอิสราเอลยืนกรานไม่ยอมรับรวมในพื้นที่ๆต้องคืนให้ซีเรีย ส่วนฝ่ายซีเรียรับรองว่าฝั่งทะเลกาลิลีเป็นส่วนหนึ่งของที่ราบสูงโกลาน ดังนั้นการเจรจาจึงต้องหยุดไปโดยไม่มีกำหนด

เลบานอน

วันที่ 4 มิถุนายน ค.ศ.1982 กองกำลังอิสราเอลที่ประจำอยู่ทางตอนใต้ของเลบานอนได้บุกประเทศเลบานอน ในช่วงนั้นนายเมนาเฮม เบกิน เป็นนายกรัฐมนตรี ส่วนนายซารอน เป็นรัฐมนตรีกลาโหม โดยอ้างว่าองค์การพีแอลโอ (PLO) ของยัสเซอร์ อาราฟัต มีส่วนเกี่ยวข้องกับกบฏพยายามลอบฆ่านักการทูตอิสราเอลในกรุงลอนดอน วันที่ 13 มิถุนายน ค.ศ.1982 กรุงเบรุตได้ตกอยู่ภายใต้การโอบล้อมของกองทัพอิสราเอล ขณะที่โฆษกรัฐบาลอิสราเอลได้อ้างว่าบุกไปถึงเพียงแม่น้ำ Awali แต่เป้าหมายที่แท้จริงของพวกเขาคือทางด้านเหนือของชายแดนห่างออกไป 35 กิโลเมตรคือกรุงเบรุต อดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม (ซารอน) ได้สั่งทหารบุกเลบานอนและทิ้งระเบิดปูพรมและปิดล้อมเมืองเบรุต เพื่อต้องการทำลายโครงสร้างองค์กรต่างๆที่ต่อต้านอิสราเอล โดยเฉพาะองค์การพีแอลโอและต้องการปิดพรมแดนระหว่างประเทศทุกด้าน ดังปรากฏในเว็บไซต์ Midnight University (2004) รายงานบทวิเคราะห์ของ Edward Said โดยระบุว่า อิสราเอล “พยายามที่จะฆ่านายยัสเซอร์ อาราฟัต ด้วยการทิ้งระเบิดทุกที่โดยรอบผู้นำที่ต่อต้านและเป็นปฏิปักษ์ชาวปาเลสไตน์ พร้อมกับการปิดล้อมเกี่ยวกับความช่วยเหลือทางด้านมนุษยธรรม มีการตัดน้ำและไฟฟ้า และมีการทิ้งระเบิดทางอากาศอย่างสม่ำเสมอต่อไป ซึ่งได้ทำลายอาคารบ้านเรือนและสิ่งก่อสร้างในกรุงเบรุตนับร้อยๆหลัง และการปิดล้อมในปลายเดือนสิงหาคมปีเดียวกัน ได้คร่าชีวิตชาวปาเลสไตน์และชาวเลบานอนไปประมาณ 18,000 คน ซึ่งส่วนใหญ่ของคนเหล่านั้นเป็นเพียงแก่พลเรือน”

การโจมตีเลบานอนนับเป็นโจมตีที่โหดเหี้ยม⁵⁴ เพราะเป็นการสังหารหมู่ทั้งผู้หญิงและเด็กเสียชีวิตมากกว่านครนิวยอร์กในสหรัฐอเมริกาถูกโจมตีเมื่อวันที่ 11 กันยายน พ.ศ. 2544 โดยการโจมตีเลบานอนครั้งนี้ใช้อาวุธยุทโธปกรณ์ที่ชาติมหาอำนาจจัดส่งให้อย่างลับๆ⁵⁵ ต่อมานโยบายดังกล่าวถูกกระทำอย่างเปิดเผยโดยอ้างว่ารัสเซียส่งอาวุธให้ฝ่ายอาหรับเช่นกัน หลังจากที่ทำลายและยึดครอง

⁵⁴ อ่านเพิ่มเติมจากเว็บไซต์ [http:// www. davidduke.com](http://www.davidduke.com) โดย เดวิด ดุค ประธานแห่งชาติองค์กรเอกภาพและสิทธิยุโรป-สหรัฐอเมริกา ส่วนสงครามกลางเมืองเลบานอนอ่านเพิ่มเติมจาก Jonathan Randall, *Going All the Way*, New York, 1983)

⁵⁵ อ่านเพิ่มเติมจากเว็บไซต์ [http:// www. manager.co.th](http://www.manager.co.th) บทความเรื่อง อิสราเอล-สหรัฐอเมริกา ความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งกว่าที่คิด

เลบานอน ทหารอิสราเอลพยายามผลักดันนักรบปาเลสไตน์ออกไปจากเลบานอน โดยพยายามบีบให้ทั้งผู้หญิง เด็กและคนชราไว้ในค่ายผู้อพยพใกล้กรุงเบรุต

ต่อมาในคืนวันที่ 16 กันยายน 1982 อดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมของอิสราเอล (ชารอน) ได้ส่งหน่วยมาตรการฟาลังกิสต์ไปที่ค่ายผู้อพยพสองแห่ง คือ ค่ายซาบราและชาติลา (Sabra และ Shatila) รถถังและทหารของอิสราเอลได้ปิดล้อมค่ายผู้อพยพทั้งสองไว้ เพื่อมิให้ชาวปาเลสไตน์หลบหนี หลังจากนั้นพวกเขาระดมยิงและใช้ดาบปลายปืนเข้าจ้วงแทง ใช้กระบองตี พลเมืองชาวปาเลสไตน์ ตลอดจนทิ้งหินจนถึงรุ่งขึ้นอีกวันหนึ่ง โดยพวกอิสราเอลที่ปิดล้อมค่ายนี้ฟังเสียงปืนและเสียงหวีดร้องที่ตั้งออกมาจากในค่าย หลังจากนั้นได้ส่งรถไถเข้าไปโกลบเพื่อปกปิดการเข่นฆ่าสังหาร ชาวปาเลสไตน์ทั้งผู้ชาย ผู้หญิง และเด็กกว่า 1,500-2,500 คน ได้ถูกฆ่าอย่างทารุณ แม้ว่าทหารอิสราเอลพยายามใช้รถบูลโดเซอร์โกลบ แต่ยังมีชาวปาเลสไตน์อีกหลายคนที่ยังไม่ได้ถูกฝังเพราะเจ้าหน้าที่สภากาชาดได้พบศพมีทั้งคนแก่และเด็กอีกนับร้อยคนถูกสังหาร

สงครามอ่าวเปอร์เซีย

วันที่ 1 สิงหาคม ค.ศ.1990 เกิดสงครามอ่าวเปอร์เซีย เมื่ออดีตประธานาธิบดี ชัคคาม สุเซนแห่งอิรักสั่งกองทหารบุกยึดประเทศคูเวต เหตุการณ์ดังกล่าวจึงสร้างวิกฤติระหว่างประเทศขึ้น โดยเฉพาะอิสราเอล เพราะเป็นประเทศเดียวที่ชาติอาหรับมองว่าอิสราเอลได้ประเทศมาอย่างไม่ถูกต้อง และอิสราเอลคือประเทศให้การสนับสนุนสหรัฐอเมริกาในสงครามอ่าวเปอร์เซีย ดังรายงานจากสถาบันเอเชียศึกษา⁵⁶ (2547 : 147) ระบุว่า “ นายแซม เฮอร์ซอก ได้แนะนำสหรัฐอเมริกาให้ใช้อาวุธนิวเคลียร์เสียด้วยซ้ำ สถานการณ์ทั้งหมดดูวางแผนขึ้นเพื่อผลประโยชน์ของชาติอิสราเอล นายแพทย์ นูซันน ก้าวว่ามีสองกลุ่มเท่านั้นกำลังแข่งขันกันลั่นกลองรบในตะวันออกกลางนั้นคือรัฐมนตรีกลาโหมของอิสราเอล และคนของอิสราเอลในสหรัฐอเมริกา ส่วนนายวิกเตอร์ ออสโตรปสกี ตัวแทนสายลับมอสсадของอิสราเอลกล่าวว่า อิสราเอลต้องการที่จะร่วมมือกับสหรัฐทำสงครามกับชัคคาม สุเซนมานานแล้ว ก่อนหน้าที่จะเกิดสงครามอ่าวเปอร์เซียครั้งแรกเสียอีก ” โดยอิสราเอลใช้สื่อโฆษณาชวนเชื่อบิดเบือนข้อมูลข่าวสาร และทำสงครามจิตวิทยาโดยอาศัยการปล่อยข่าวลวง เพื่อก่อให้เกิดความเข้าใจผิดระหว่างนานาชาติด้วยกัน

⁵⁶ ไม่ปรากฏชื่อผู้เขียน

หลังสงครามอ่าวเปอร์เซียเป็นต้นมาสหรัฐอเมริกาลดการช่วยเหลืออิสราเอลน้อยลง โดยหันมาให้ความสนใจกับภูมิภาคตะวันออกกลางและให้การช่วยเหลือชาติอาหรับมากขึ้น เพื่อสร้างผลประโยชน์ทางน้ำมันและใช้ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศอาหรับ โดยหวังปราบมุสลิมหัวรุนแรง ดังนั้นการวางตัวเป็นกลางของสหรัฐอเมริกาจึงสร้างความไม่พอใจกับอิสราเอลเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะเมื่อนายบุชได้รับชนะเหนือนายกอร์คูแ่งเชื้อสายยิวในการเลือกตั้งปี ค.ศ.2001

เว็บไซต์ Muslimthai (2544) ได้นำเสนอข้อมูลจากศูนย์ข้อมูลข่าวสารของสมาคมมุสลิมแห่งประเทศไทยระบุว่า “ พวกไซออนนิสต์ในสหรัฐอเมริกาและอิสราเอลเชื่อว่าการก่อการร้ายนอกประเทศสหรัฐอเมริกาอาจทำให้คนอเมริกันเกรงกลัวมุสลิม(ชาติอาหรับ) ดังนั้นจึงต้องมีการก่อการร้ายในสหรัฐอเมริกาเพื่อใส่ร้ายป้ายสีไปยังมุสลิมและชาติอาหรับ ผู้เขียนหนังสือเรื่อง Super Script เชื่อว่าความพยายามระเบิดตึกเวิร์ลเทรดเซ็นเตอร์ในปี ค.ศ. 1933 เป็นผลงานของอิสราเอล ซึ่งทำให้รัฐบาล(สหรัฐอเมริกา)แก้ไขกฎหมายคนเข้าเมืองและกฎหมายพยานลับในปี ค.ศ.1996 โดยมีผลบีบบังคับมุสลิมมากขึ้นและก่อให้เกิดความหลากหลายมุสลิมตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา แต่เหตุการณ์(ดังกล่าว)ไม่สามารถลดบทบาทและอิทธิพลของมุสลิมอเมริกันมากนัก ”

11 กันยายน 2544

การโจมตีอาคารเวิร์ลเทรดเซ็นเตอร์ (WTC) ซึ่งเป็นศูนย์รวมเศรษฐกิจของโลก และเป็นอาคารสำนักงานกระทรวงกลาโหม (The Pentagon) ศูนย์รวมทางด้านทหารและความมั่นคงของโลกในสหรัฐอเมริกาเมื่อวันที่ 11 ตุลาคม 2001 ซึ่งมีระบบการป้องกันอย่างแน่นหนาโดยใช้ระบบเรดาร์และเทคโนโลยีที่ก้าวหน้าและล้ำสมัยที่สุด สำนักงานสอบสวนกลาง (FBI) และซีไอเอ (CIA) ของสหรัฐอเมริกาพุ่งเป้าการสืบสวนไปยังกลุ่มก่อการร้ายที่มาจากตะวันออกกลาง โดยเฉพาะเครือข่ายอัลกออิดะฮ์⁵⁷ (al-Qaeda) ซึ่งได้รับการฝึกฝนจนเชี่ยวชาญจากหน่วยงานซีไอเอช่วงสงครามอัฟกานิสถาน-รัสเซีย (พ.ศ. 2529-2530) เพื่อต่อสู้การรุกรานของโซเวียต แต่บรรดานักวิเคราะห์การเมืองโลกต่างมีความเห็นคล้ายๆกันว่า เหตุการณ์ทุกอย่างล้วนเกิดจากอิทธิพลจากขบวนการไซออนนิสต์อยู่เบื้องหลังและผลประโยชน์ส่วนใหญ่ตกเป็นของอิสราเอล “ ปอล ฟินเลย์ หนึ่งในนักการเมืองของสหรัฐได้เตือนเกี่ยวกับการแทรกซึมของไซออนนิสต์ (ในสหรัฐอเมริกา) มาตั้งแต่ต้นทศวรรษที่ 1990 การกระทำดังกล่าวส่งผลทำให้เขาถูกโจมตีหลายครั้งหลายครา จนกระทั่งเขาถูกบังคับให้ลาออกในที่สุด เขากล่าวว่านายกรัฐมนตรีของอิสราเอลมีอิทธิพลต่อนโยบายต่างประเทศของสหรัฐอเมริกามากกว่านโยบายต่างประเทศของรัฐตนเองเสียอีก ” (Misbah al-Islam Faruqi , 2544 : 233)

⁵⁷ อ่านเพิ่มเติมในเว็บไซต์ http://en.wikipedia.org/wiki/Al_Qaeda

ขบวนการไซออนนิสม์ได้เข้าแทรกซึมโครงสร้างทางการเมือง สังคม สื่อ ฐานเศรษฐกิจ การเงิน ระบบธนาคาร ศาลสูง และนโยบายต่างประเทศของสหรัฐอเมริกาโดยตลอด “ พวกเขาพยายามเข้าไปกุมตำแหน่งหน้าที่สำคัญที่สำคัญที่สุดในสหรัฐอเมริกาได้แก่ตำแหน่งสภาผู้แทนและ ตำแหน่งวุฒิสภา ประชากรเชื้อสายยิวทั้งประเทศมีอยู่ประมาณ 5.5 ล้านคน แต่ชาวยิวกลับมีตัวแทนเข้าไปมีบทบาทในสองสภาข้างต้นถึง 17 คน” (Misbah al-Islam Faruqi , 2544 : 221)

หลังการโจมตีอาคารเวิร์ลเทรดเซ็นเตอร์ หนังสือพิมพ์เยรูซาเล็มโพสต์⁵⁸ ซึ่งเป็นหนังสือพิมพ์อิสราเอลที่มีชื่อเสียงมากที่สุดในโลกได้รายงาน ว่า ชาวยิว 4,000 คนไม่ได้อยู่ในตึกเวิร์ลเทรดเซ็นเตอร์ขณะถูกโจมตี ทั้งๆที่อาคารดังกล่าวเป็นศูนย์รวมทางธุรกิจการธนาคารและการเงินของพวกยิวสากลมาช้านานเช่น บริษัทโกลด์แมน-แซกส์และบริษัทโซโลมอนบราเธอร์ส บริษัททั้งสองเป็นบริษัทที่ร่ำรวยที่สุดของชาวยิวในนครนิวยอร์ก และทั้งสองบริษัทต่างมีสำนักงานอยู่ในตึกดังกล่าว ผู้บริหารหลายคนในบริษัทนี้เดินทางไปมายังอิสราเอลอยู่เป็นประจำ

ผู้วิจัยได้พบบทความในนิวส์ไบท์ ซึ่งเป็นบริการข่าวของหนังสือพิมพ์อสังขัตตันโพสต์มีหัวข้อว่า “ ข่าวด่วนถึงอิสราเอลแจ้งการโจมตีตึกเวิร์ลเทรดเซ็นเตอร์ ” และหนังสือพิมพ์ฮาร์เรทซ์ของอิสราเอลได้ยืนยันการเตือนชาวยิวอิสราเอลล่วงหน้าเช่นเดียวกัน ส่วนนายอเล็กซ์ เดย์มันดิส รองประธานฝ่ายขายและการตลาดได้ยืนยันว่า คนงานในสำนักงานศึกษาและพัฒนาและฝ่ายขายระหว่างประเทศในอิสราเอลได้รับคำเตือนจากผู้ใช้อิโอดีโอดีแห่งหนึ่งประมาณสองชั่วโมงก่อนการโจมตีครั้งแรก⁵⁹

จากหลักฐานที่เชื่อถือได้และมีน้ำหนักจากแหล่งข่าวต่างๆสามารถกล่าวได้ว่า อิสราเอลรู้ล่วงหน้าถึงการโจมตีเพราะ (1) ถ้าหากไม่มีการเตือนล่วงหน้า คงเป็นไปได้ที่จะไม่มีชาวยิวอิสราเอลตกเป็นเหยื่อที่ตึกเวิร์ลเทรดเซ็นเตอร์แม้เพียงคนเดียว (2) หลักฐานที่กล่าวมายืนยันอย่างชัดเจนว่าบริษัทกับสำนักงานทั้งในอิสราเอล และในตึกเวิร์ลเทรดเซ็นเตอร์ได้รับการเตือนก่อนการโจมตี ด้วยเหตุนี้การปล่อยให้ชาวยิวอเมริกันนับพันคนเสียชีวิตโดยไม่แจ้งข่าวต่อผู้อื่น ย่อมทำให้อิสราเอลมีส่วนเกี่ยวข้องกับการโจมตีเช่นเดียวกับมีส่วนร่วมรับผิดชอบต่อผู้เสียชีวิต

ช่วงเกิดเหตุวินาศกรรมกลางมหานครนิวยอร์ก และมีการรณรงค์ปราบปรามกลุ่มก่อการร้ายข้ามชาติ ประเทศอิสราเอลฉวยโอกาสปราบชาวปาเลสไตน์ที่เรียกร้องสิทธิและเสรีภาพด้วยความรุนแรงเช่นกัน นอม ชอมสกี (2547 : 13) นักวิเคราะห์การเมืองของสหรัฐอเมริกากล่าวว่า “ เหตุการณ์ 11 กันยายนมีผลกระทบต่อชาวปาเลสไตน์มาก อิสราเอลฉวยโอกาสที่เปิดกว้างเดินหน้าปราบปรามชาวปาเลสไตน์อย่างหนักไม่เกรงกลัวต่อการลงโทษ หลัง 11 กันยายนเพียงไม่กี่วันรถถังอิสราเอลบุกเข้าไปในเมืองของชาวปาเลสไตน์ (เมืองเจนนิน เมืองรามัลลอฮ เมืองเจริโก) ชาวปาเลสไตน์หลายสิบคนถูกสังหาร และอิสราเอลใช้อำนาจบีบชาวปาเลสไตน์มากขึ้น”

⁵⁸ อ่านเพิ่มเติมในเว็บไซด์ <http://www.procons.com> หัวข้อลัทธิก่อการร้ายอิสราเอลหายนะภัยของสหรัฐอเมริกา

⁵⁹ อ่านเพิ่มเติมในเว็บไซด์ <http://www.davidduke.com/index.php?p=15> (Israeli Terrorism and Sept. 11 The Big Lie)

หลังจากนั้นไม่นานเกิดการลอบสังหารผู้นำกองทัพ และปลดปล่อยเอกราชของขบวนการฮามาสในปาเลสไตน์ แต่ไม่มีผู้นำประเทศใดสามารถยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือเพื่อสอบสวนข้อเท็จจริงได้ มีเพียง “ หนังสือพิมพ์ Haaretz ของอิสราเอลได้กล่าวถึงการเสียชีวิตของเชคอะฮ์มัด ยาซีนว่า ที่นี่ไม่ใช่สหรัฐอเมริกา รัฐบาลไม่ได้สร้างเอกสารหรือเครื่องมือในการสืบสวนความลับหรือพยายามที่จะอ้างความชอบธรรมเพื่อเข้าไปโจมตีใคร ” (Pual Krugman, 2548 : 478)

นอกจากนั้น Pual Krugman (2548 : 45) นักวิเคราะห์และผู้เชี่ยวชาญด้านเศรษฐศาสตร์และการตลาดยังให้ความเห็นว่า “ ถ้าท่านติดตามกิจการทางด้านนโยบายต่างประเทศระยะหลัง(หลังสงครามโลกครั้งที่ 2) จากกลุ่มอนุรักษ์นิยมรุ่นใหม่ซึ่งคนกลุ่มนี้สนับสนุนการทำสงครามในอิรัก ท่านจะพบว่าพวกเขารังเกียจนโยบายต่างประเทศที่พวกเขาทำๆกันมา เช่น การเจรจาอย่างสร้างสรรค์โดยอาศัยกฎหมายระหว่างประเทศเป็นหลัก นายไมเคิล เลติน จากสถาบันวิสาคกิจของสหรัฐอเมริกากล่าวเสริมว่า พวกเราเป็นพวกชอบอกรบเราชอบทำสงคราม...ส่วนนายจอห์น โบตัน กล่าวกับเจ้าหน้าที่อิสราเอลว่า หลังจากอิรักแล้วสหรัฐอเมริกาจะจัดการกับซีเรีย อิหร่าน และเกาหลีเหนือต่อไป”

ดังนั้นจึงไม่ใช่สิ่งยากสำหรับขบวนการไซออนนิสม์ที่จะอาศัยเหตุการณ์วันที่ 11 กันยายน โดยดึงชาติมหาอำนาจและพันธมิตรเข้ามาเกี่ยวข้องกับการปราบปรามก่อการร้าย และกล่าวโจมตีประเทศอัฟกานิสถาน อิรัก อิหร่าน ซีเรีย และเกาหลีเหนือคือแหล่งความชั่วร้าย เว็บไซต์ Midnight University (2004) รายงานบทวิเคราะห์ของ Edward Said เปิดเผยว่า “ Jason Vest ได้เขียนลงใน The Nation (September 2/9) ว่ามีโครงการที่น่าสนใจติดตามโครงการหนึ่งซึ่งได้รับการสนับสนุนโดยผู้คนจากปีกขวาจัดของสถาบัน เพื่อความปลอดภัยแห่งชาติของชาวยิว (Jewish Institute for National Security) หรือ JINSA และศูนย์กลางนโยบายเพื่อความปลอดภัย (The Center for Security Policy) หรือ CSP ซึ่งอยู่ในเพนตากอนและคณะกรรมการของกระทรวงต่างประเทศ รวมถึงกลุ่มที่เคลื่อนไหวโดย Richard Perle (ถูกแต่งตั้งโดย Wolfowitz and Rumsfeld) โดยมาตรการรักษาความปลอดภัยของอิสราเอลและสหรัฐอเมริกัันเท่าๆกัน องค์กรที่กล่าวถึงนี้ทั้งหมดได้ใช้จ่ายงบประมาณเป็นจำนวนมาก เพื่อส่งตัวแทนพลของกองทัพบกและกองทัพเรือสหรัฐอเมริกาที่ปลดเกษียณกลุ่มหนึ่งเดินทางไปยังอิสราเอล เมื่อบุคคลเหล่านี้ได้หวนกลับมาพวกเขาได้เขียนบทความลงในหน้า Op-eds⁶⁰ และได้ปรากฏตัวในรายการทีวีต่างๆของพรรค Likudและนิตยสาร Time ได้นำรายงานชิ้นหนึ่งไปเขียนต่อในเรื่องเกี่ยวกับนโยบายป้องกันของเพนตากอน โดยสมาชิกส่วนใหญ่ของคณะกรรมการนโยบายดังกล่าวได้ถูกดึงมาจาก JINSA และ CSP ในฉบับวันที่ 23 สิงหาคม ที่มีชื่อบทความว่า Inside the Secret War Council⁶¹ ”

⁶⁰ Op-eds หมายถึง หน้าหนังสือพิมพ์ที่ตรงข้ามกับบทความบรรณาธิการ ซึ่งอุทิศเนื้อที่ให้กับข้อเขียนแสดงความคิดเห็นรวมถึงเรื่องราวสารคดีต่างๆ

⁶¹ อ่านเพิ่มเติมจาก <http://www.mediamonitors.net> บทความเรื่อง Israel's Proxy War ? by M. Shahid Alam

เหตุการณ์ 11 กันยายน พ.ศ. 2544 ทำให้เครือข่ายอัลกออิดะฮ์ภายใต้การนำของอูซามะฮ์ บินลาดีน⁶² นักธุรกิจผู้ร่ำรวยชาวซาอุดีอาระเบียและพรรคพวกเกือบ 20 คน ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นสัญชาติ ซาอุดีอาระเบียและนับถือศาสนาอิสลามตกเป็นผู้ต้องหา โดยหน่วยข่าวกรองมอสсадของอิสราเอลเคยวางแผนสังหารอูซามะฮ์บินลาเดนในปี 1996⁶³ แต่ไม่ประสบผลสำเร็จ

อาคารเวิร์ดเทรดเซ็นเตอร์ (WTC) ขณะถูกโจมตี

ที่มา : เว็บไซต์ http://news.bbc.co.uk/hi/english/static/in_depth/americas/2001/day_of_terror/in_pictures/1.stm

⁶² อ่านเพิ่มเติมจาก <http://www.thaiislamic.com/writingshow.asp?kind=1&ID=3901013>

⁶³ อ่านเพิ่มเติมได้จาก <http://www.manager.co.th/Around/ViewNews.aspx?NewsID=9490000011611>

เยเซอร์ อาราฟัต ยะซีนได้ร่วมกับมูฮัมหมัด ตอลฮา ก่อตั้งกลุ่มฮามาสช่วงปลายปี 1987 ซึ่งทั้งคู่ได้รับแรงบันดาลใจจากกลุ่มอิกวานมุสลิมินหรือกลุ่มภราดรภาพมุสลิมของอียิปต์ ที่กำลังมีบทบาทสำคัญในการต่อต้านประเทศตะวันตกที่จะเข้ามายึดครอง ภายหลังจากการเสียชีวิตของเยเซอร์ อาราฟัต ยะซีน เมื่อวันที่ 22 มีนาคม 2004 ผู้นำที่ขึ้นรับตำแหน่งต่อคือ อับดุลอะซีซ อัลรอนดิซี แต่ถูกอิสราเอลลอบสังหารอีกเมื่อวันที่ 17 เมษายน 2004 ทำให้คอลิดมาฮาอัลได้ขึ้นเป็นผู้นำคนที่ 3 ของกลุ่มฮามาส.

ที่มา : เว็บไซต์ http://www.manager.co.th/Around/AroundShowWord.asp?wordday_id=157&Alphabet=h

เยเซอร์ อาราฟัต เกิด 24 สิงหาคม ค.ศ. 1929 ณ กรุงไคโร - เสียชีวิต 11 พฤศจิกายน ค.ศ. 2004 ที่เมืองกลามาร์ท ประเทศฝรั่งเศส เป็นที่รู้จักในชื่อการรบว่า อูบ อัมมาร์ ซึ่งจริงคือ มูฮัมหมัด อับดุลเราะฮูฟ อาราฟัต อัลกุวะฮ์ อัลสุซันีย เป็นนักการเมืองชาวปาเลสไตน์ อดีตผู้นำองค์การปลดปล่อยแห่งชาติปาเลสไตน์ หรือ Palestine Liberation Organisation ที่ก่อตั้งโดยเยเซอร์ ชุก็อัยรี่ Ahmad Shuqayri ในปี 1964 (PLO) เยเซอร์ อาราฟัต ได้รับรางวัลโนเบลสาขาสันติภาพในปีค.ศ.1994 ที่มา : เว็บไซต์ <http://th.wikipedia.org/wiki/>

สงครามอัฟกานิสถาน⁶⁴

การกล่าวหาอุซามะฮ์บินลาดีนซึ่งอาศัยอยู่ในประเทศอัฟกานิสถานว่าเป็นผู้วางแผนโจมตีอาคารเวิลด์เทรดเซ็นเตอร์ในสหรัฐอเมริกา ทำให้ประเทศอัฟกานิสถานตกเป็นจำเลยเนื่องจากสนับสนุนขบวนการก่อการร้ายจนนำประเทศไปสู่สงครามในที่สุด ผู้เชี่ยวชาญการเมืองระหว่างประเทศหลายท่านให้ความเห็นว่า ข้อกล่าวหาดังกล่าวเพื่อแทรกแซงระบบการเมือง การปกครองของอัฟกานิสถานที่สวนกระแสโลกตะวันตก โดยต้องการเปลี่ยนแปลงสังคมปิดให้กลายเป็นสังคมเปิดรับโลกตะวันตก และเปิดตลาดเศรษฐกิจของกลุ่มทุนนิยมแห่งใหม่ในเอเชียกลางด้วยระบบการค้าโลกเสรีหรือ World Trade Organization⁶⁵ (WTO) และสิ่งสำคัญคือการกำจัดแหล่งมุสลิมที่เคร่งครัดศาสนา ซึ่งขัดขวางการแสวงหาผลประโยชน์จากการสร้างท่อขนส่งน้ำมันจากเอเชียกลางไปยังมหาสมุทรอินเดียมีความยาวถึง 1,040 ไมล์ โดยเริ่มต้นที่เมืองชาร์คซูดอนเหนือของเติร์กมิสถานและตัดผ่านทางตะวันออกเฉียงใต้ของอัฟกานิสถาน ไปยังสถานีปลายทางที่จะสร้างขึ้นบนชายฝั่งทะเลอาหรับในประเทศปากีสถาน โครงการดังกล่าวได้รับการสนับสนุนจากมหาอำนาจและชาติตะวันตก ซึ่งอยู่ภายใต้อิทธิพลของระบบการลงทุน สถาบันการเงิน การคลัง เศรษฐกิจและการเมืองของขบวนการไอชอนนิสม์ “ นายจอห์น เจ มาเรสกา รองประธานสภาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศของบริษัทยูโนแคลแสดงต่อคณะกรรมการความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ สภาผู้แทนราษฎร อนุกรรมการเอเชียและแปซิฟิกในวันที่ 12 กุมภาพันธ์ ค.ศ.1998 ณ วอชิงตัน ดี.ซี. ว่า ทางเลือกการสร้างท่อขนส่งน้ำมันจากเอเชียกลางไปยังมหาสมุทรอินเดียนั้นมีเพียงสองทางคือ (1) เส้นทางที่ตัดผ่านอิหร่านซึ่งเป็นไปไม่ได้เพราะกลัวว่าบาตรสหรัฐอเมริกาเอง (2) เส้นทางที่ตัดผ่านอัฟกานิสถานซึ่งเป็นทางเลือกที่ค่อนข้างดีที่สุดเพราะมีอุปสรรคทางเทคนิคน้อยและมีระยะทางที่สั้น อีกทั้งยังใกล้กับตลาดเอเชียดังนั้นน้ำมันจึงมีราคาถูกที่สุดในแง่การขนส่งน้ำมัน ” แต่อุปสรรคที่ยิ่งใหญ่สำหรับโครงการดังกล่าวคือ ประเทศอัฟกานิสถานเป็นประเทศอิสลามที่ปกครองด้วยกฎหมายอิสลามอย่างเคร่งครัด และแสดงออกถึงการต่อต้านกระแสทุนนิยมของโลกตะวันตกอย่างชัดเจน การโจมตีโดยไร้เหตุผลดูเหมือนจะไม่ได้รับการสนับสนุนจากสหประชาชาติและยังเป็นการรุกรานประเทศอื่นอย่างไม่เป็นธรรมตามสายตาประชาคมโลก แต่แผนการดังกล่าวมิใช่เรื่องยากลำบากสำหรับไอชอนนิสม์

⁶⁴ อ่านเพิ่มเติมจากเว็บไซต์ <http://www.do.rtaf.mi.th/Library/Terrorism/02.htm>

⁶⁵ อ่านเพิ่มเติมจากเว็บไซต์กระทรวงต่างประเทศไทย <http://www.mfa.go.th/web/1242.php>

Pual Krugman (2548 : 378) กล่าวว่า “ ถ้ากลุ่มต่อต้านทั้งหลายมองว่าสหประชาชาติคือแหล่งเดินขบวนต่อต้านการทำสงคราม กลุ่มผู้ต่อต้านองค์การค้าโลกหรือ WTO ก็คือสถาบันสมรู้ร่วมคิดที่คอยมุ่งทำลายสิ่งที่ดีงามต่างๆ โดยเชื่อกันว่าองค์การค้าโลกคือตัวแทนของบริษัทข้ามชาติที่มุ่งทำลายวัฒนธรรมท้องถิ่น ทำลายสภาพแวดล้อม และระบอบประชาธิปไตยโดยบังคับให้รัฐบาลเปลี่ยนแปลงกฎหมายเพื่อใช้เป็นช่องว่างในการแสวงหาผลประโยชน์ ”

ส่วนเว็บไซต์ Manager (2001)ได้นำเสนอบทความของ สิริอัญญา ช้างประจักษ์ราษฎร์ นักวิเคราะห์การเมืองระหว่างประเทศชาวไทยว่า “... สหรัฐอเมริกาและพันธมิตร(รวมทั้งอิสราเอล)อาศัยพลังทางเทคโนโลยี อาวุธยุทธโศปกรณ์ พลังทางเศรษฐกิจ พลังทางการทูต พลังทางการเมืองระหว่างประเทศเป็นเครื่องมือในการทำสงคราม ...เป้าหมายการทำสงครามคือการล้มล้างรัฐบาลตอลิตันเพื่อตั้งรัฐบาลหุ่นขึ้นเพื่อให้ได้ผลประโยชน์ในพลังงานและแก๊สธรรมชาติที่จะลำเลียงจากรัฐต่างๆที่แยกออกมาจากตอนใต้ของสหภาพโซเวียต รวมทั้งจัดตั้งฐานทัพขึ้นในเอเชียใต้โดยประสานกับกองกำลังนาโต้ในยุโรป ตะวันออกกลาง และเอเชียอาคเนย์เพื่อครองความเป็นเจ้าโลก”

สงครามอิรัก⁶⁶

หลังเหตุการณ์ 11 กันยายน 2544 และการบุกโจมตีอัฟกานิสถานเป็นที่เรียบร้อยตามแผนการไซออนนิสต์ อิรักซึ่งเป็นแหล่งสำรองน้ำมันใหญ่ที่สุดบนโลกเป็นอันดับสองรองลงมาจากซาอุดีอาระเบียกลายเป็นเป้าหมายต่อไปในภูมิภาคตะวันออกกลางที่ถูกโง้งโยงเข้าร่วมเครือข่ายก่อการร้ายสากล โดยถูกกล่าวหาว่าให้การสนับสนุนก่อการร้ายสากลและครอบครองอาวุธทำลายล้างสูง (Weapons of Mass Destructive – WMD) เช่น จีปนาวุธนิวเคลียร์พิสัยไกล ระเบิดนิวเคลียร์ อาวุธเคมี-ชีวภาพ และอาวุธเชื้อโรค แต่หลังการยึดอิรักได้สำเร็จปรากฏว่าไม่พบสิ่งใดๆเลย ข้อมูลจากเว็บไซต์ Widebase ระบุว่า “ หนังสือพิมพ์ WASHINGTON (AFP) นาย David Kay ผู้เชี่ยวชาญสหรัฐที่นำการตามล่าอาวุธทำลายล้างสูงในอิรักกล่าวว่า เขาไม่พบหลักฐานการเชื่อมโยงระหว่างอัลกออิดะฮ์กับโครงการอาวุธผิดกฎหมายที่นั่น ”

การปลดอาวุธในอิรักและอิหร่านตามมติสหประชาชาติ 687 มีเป้าหมายเพื่อตะวันออกกลางเป็นเขตปลอดอาวุธทำลายล้างสูงขณะที่อิสราเอลสะสมอาวุธทำลายล้างสูงมากกว่า 30 ปี การปลดอาวุธบางประเทศจึงเป็นการสร้างความไม่ปลอดภัยให้เกิดขึ้นในภูมิภาคเช่นกัน

⁶⁶ อ่านเพิ่มเติมจากเว็บไซต์ <http://www.navy.mi.th/ians/document/misc/nvipdoc1.html>

“ นายพอล โอนีล และนายริชาร์ด คลีค อดีตผู้บัญชาการฝ่ายต่อต้านผู้ก่อการร้ายกล่าวว่า ยืนยันถึงการตั้งข้อสังเกตต่อพฤติกรรมของรัฐบาลนายบุชสอดคล้องกับแหล่งข่าวภายในของรัฐบาลคือ มีการเตรียมการกันล่วงหน้าไว้แล้วตั้งแต่ นายจอร์จ ดับเบิลยู บุช เข้ารับตำแหน่งว่า ต้องการหาเรื่องกับ อิรักและมองว่าเหตุการณ์ 11 กันยายน(ค.ศ.2000)นั้นเป็นโอกาสที่ดีในการอ้างเหตุการณ์ดังกล่าวเข้าไป ทำสงคราม” (Paul Krugman, 2548 : XV)

นักวิชาการและนักวิเคราะห์การเมืองหลายท่านให้ความเห็นเกี่ยวเนื่องหลังการกล่าวหา เพื่อปฏิบัติการโจมตีประเทศอิรักว่า “ เป้าหมายของการทำสงครามในอิรักเพื่อนำมันและผลประโยชน์ทางการค้าอาวุธ สร้างความน่าเกรงขามต่อรัสเซียและสนับสนุนอิสราเอล เพราะนอกจากสหรัฐอเมริกา จะมีความสัมพันธ์กับอิสราเอลทางด้านวัฒนธรรม ศาสนา(ยูดาห์และคริสต์)และความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม (The Old Testament or Torah) กับภาคพันธสัญญาใหม่ (The New Testament) ชาวอเมริกันเชื้อสายยิวยังเป็นแกนนำของกระบวนการและการเติบโตทางเศรษฐกิจ การเมืองและสังคมของรัฐบาลอเมริกัน ” (ประทุมพร วัชรเสถียร, ไซยวัฒน์ คำชู, 2546 : 123)

ข้อมูลจากสถาบันเอเชียศึกษา⁶⁷ (2547 : 8) ระบุว่า “ แผนการทำสงครามรุกรานอิรัก เกิดขึ้นท่ามกลางการคัดค้านต่อต้านจากคนทั่วโลกแม้แต่พันธมิตรส่วนใหญ่ของสหรัฐอเมริกา และแผนการดังกล่าวได้ถูกสร้างขึ้นอย่างน้อยที่สุดหลายสิบปีโดยนักยุทธศาสตร์อิสราเอล สงครามที่เกิดขึ้นในอิรักโดยสหรัฐอเมริกากระทำต่ออิรักนั้นต้องมองให้ลึกจึงจะรู้ถึงผู้อยู่เบื้องหลัง และได้รับผลประโยชน์คืออิสราเอล โดยเฉพาะในแง่การสร้างรัฐอิสราเอลสามารถแบ่งช่วงเวลาดังกล่าวออกเป็นได้ดังนี้ (1) 50 ปีของการก่อตั้งประเทศ คือการสถาปนารัฐอิสราเอลให้เข้มแข็ง (2) 50 ปีหลังการก่อตั้งประเทศคือการขยายดินแดนของรัฐอิสราเอล ”

นอกจากนั้นมีข้อสังเกตอีกว่า การรุกรานอิรักครั้งนี้เป็นผลงานของกลุ่มอนุรักษนิยมแนวใหม่⁶⁸ (Neo-Conservative) ที่มีความเชื่อว่าโลกมนุษย์ควรมีวิถีชีวิตและความเป็นอยู่ในทุกๆด้านอย่างสอดคล้องกันภายใต้ระบบเดียวกัน โดยมีสหรัฐอเมริกาเป็นแกนนำ และแนวคิดดังกล่าวสอดคล้องกับความต้องการของอิสราเอลอย่างลงตัว อย่างไรก็ตามเมื่อสรุปผลการโค่นล้มซัดดามฮุสเซนสหรัฐอเมริกาได้นำมันเป็นสิ่งตอบแทนส่วนอิสราเอลได้ความเป็นรัฐอิสราเอลที่ปลอดภัยมากยิ่งขึ้น

⁶⁷ ไม่ปรากฏชื่อผู้เขียน

⁶⁸ อ่านเพิ่มเติมได้จากเว็บไซต์วิทยาลัยวันศุกร์ [http://www.fridaycollege.org/index.php?file=forum&obj=forum.view\(cat_id=at-gen,id=57\)&PHPSESSID=e95c55ed30e0ddaae780260941cfe0cc](http://www.fridaycollege.org/index.php?file=forum&obj=forum.view(cat_id=at-gen,id=57)&PHPSESSID=e95c55ed30e0ddaae780260941cfe0cc)

หากมองย้อนไปที่ยุทธศาสตร์ของอิสราเอลตั้งแต่ปี ค.ศ. 1980 เป็นต้นมาจะพบว่า มีการวางแผนให้เกิดช่องว่างขึ้นจากอิสราเอลสู่อิรักที่เรียกว่า Living Space เพราะอิรักเป็นประตูทางเข้าสู่พลังงาน ดังนั้นจึงเป็นโอกาสของพวกยิวที่จะเข้าไปมีส่วนร่วมในแหล่งพลังงาน ซึ่งจะกลายเป็นทุนทางอาวุธทำลายล้างชาวอาหรับที่แข็งข้อต่อสหรัฐอเมริกา ด้วยเหตุนี้อิสราเอลจึงมีความพยายามเป็นอย่างยิ่งที่จะเชื่อมโยงอิรักกับเหตุการณ์ 11 กันยายนว่าเป็นประเทศที่สนับสนุนก่อการร้ายและการสะสมอาวุธร้ายแรง⁶⁹

นอกจากการนั้นการเติบโตของประชากรมุสลิมทั่วโลกเช่นเดียวกันทำให้ชาวตะวันตกและอิสราเอลเกิดความวิตกกังวลอย่างมาก เพราะสถาบันเอเชียศึกษา (2547 : 9) ได้ทำการสำรวจพบว่า อัตราการเติบโตของอัลอิสลามในโลกใบนี้มีจำนวนกว่า 1137 ล้านคน โดยสามารถแบ่งได้ดังนี้

1. ทวีปเอเชีย มีอัตราการเติบโตของประชากรมุสลิมคิดเป็นร้อยละ 12.57
2. ทวีปแอฟริกา มีอัตราการเติบโตของประชากรมุสลิมคิดเป็นร้อยละ 2.15
3. ทวีปอเมริกาเหนือ มีอัตราการเติบโตของประชากรมุสลิมคิดเป็นร้อยละ 25
4. ออสเตรเลีย มีอัตราการเติบโตของประชากรมุสลิมคิดเป็นร้อยละ 257.01

จากสถิติที่กล่าวมาข้างต้นพบว่า ประเทศที่มีอัตราการเติบโตของมุสลิมสูงสุดคือประเทศใน แถบยุโรป ออสเตรเลียและสหรัฐอเมริกา โดยประเทศต่างๆเหล่านี้ล้วนมีส่วนร่วมในการรุกรานอิรักแถบทั้งสิ้น

แม้ว่านักวิชาการรัฐศาสตร์ชาวอเมริกันชื่อ แซมมวล ฮันติงตัน (Samuel Huntington) จะมองว่าเป็นการปะทะกันระหว่างอารยธรรม⁷⁰ (The Clash of Civilization) แต่ความจริงมันไม่ใช่เพราะไม่ได้เกิดจากความต้องการของฝ่ายมุสลิม แต่เกิดจากฝ่ายที่เรียกตนเองว่าผู้พิทักษ์ความยุติธรรมซึ่งมีชาวยิวอยู่เบื้องหลัง แม้ว่าจะเป็นจำนวนประชากรที่น้อยนิดเพียง 6 ล้านคนแต่ชาวยิวสามารถกุมบังเหียนการเมืองและเศรษฐกิจของกลุ่มประเทศทุนนิยมได้เป็นอย่างดี หากวิธีการรุกรานอิรักประสบความสำเร็จและเป็นไปด้วยดี วิธีการดังกล่าวจะถูกนำไปประยุกต์ใช้กับกลุ่มเป้าหมายต่อไป เช่น อิหร่าน ซีเรีย ซาอุดีอาระเบีย และอียิปต์อย่างแน่นอน

⁶⁹ อ่านเพิ่มเติมจากเว็บไซต์ <http://www.geocities.com/midnightuniv/> ในหัวข้อ Israel-Iraq and the US by Edward Said แปลและเรียบเรียงโดยสมเกียรติ ตั้งนโม

⁷⁰ อ่านเพิ่มเติมจากเว็บไซต์ <http://www.alamut.com/subj/economics/misc/clash.html>

การลอบสังหารอดีตประธานาธิบดีของเลบานอน

ขณะที่การเมืองภายในอิรักยังไม่สงบ เว็บไซต์ Mohit Online (2005) รายงานถึงการลอบสังหารอดีตประธานาธิบดีเราะฟีก ฮะรีร์ีย์ ของเลบานอนเมื่อวันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2005 ว่า “กลุ่มที่ได้รับผลประโยชน์จากการลอบสังหารอดีตประธานาธิบดีเราะฟีก ฮะรีร์ีย์ ของเลบานอนคือพวกยิว” เพราะมติรายงานคณะกรรมการสอบสวนจากสหประชาชาติที่ระบุว่า ประเทศซีเรียมีส่วนเกี่ยวข้องกับการลอบสังหารอดีตประธานาธิบดีเราะฟีก ฮะรีร์ีย์ ของเลบานอนนั้น ประเทศอิสราเอลมีส่วนเกี่ยวข้องกัมติดังกล่าวด้วย เนื่องจากทั้งซีเรียและเลบานอนมีท่าทีต่อต้านการก่อตั้งรัฐอิสราเอลและการกดขี่ชาวปาเลสไตน์มาตั้งแต่ต้น และอิสราเอลยังเห็นว่าตามแนวชายแดนของซีเรียและเลบานอนเป็นฐานกองกำลังต่อต้านอิสราเอลนอกปาเลสไตน์ ดังปรากฏในเว็บไซต์ al-Arab (2004) รายงานว่า “หนังสือพิมพ์ฮารัตสของอิสราเอลแถลงข่าวว่า อิสราเอลและสหรัฐอเมริกาคอยกำกับดูแลการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนระหว่างประเทศ กรณีมีการลอบสังหารอดีตประธานาธิบดีเราะฟีก ฮะรีร์ีย์ ของเลบานอน โดยแหล่งข่าวการเมืองของอิสราเอลอ้างว่าสหรัฐอเมริกากำลังเฟ้นหานักคิดที่เหมาะสมเพื่อขึ้นมาดำรงตำแหน่งแทนบัชชาร อัลอะซัด ผู้นำของซีเรีย แต่ฝ่ายอิสราเอลไม่ค่อยมั่นใจเท่าใดว่าจะสามารถเปลี่ยนแปลงได้”

มติดังกล่าวเป็นการระงับความร่วมมือกันระหว่างสองประเทศที่จะให้การช่วยเหลือ และฟื้นฟูปาเลสไตน์โดยสร้างความบาดหมางระหว่างประเทศอิสลามด้วยกัน จนนำมาซึ่งความอ่อนแอแตกความสามัคคี โดยอิสราเอลจะกลายเป็นประเทศที่ปลอดภัยจากภัยคุกคามจากประเทศรอบข้าง เว็บไซต์ Islam Online (2005) รายงานว่า “ฮะซัน นัศรุลลอฮ์ กล่าวหลังคณะกรรมการสอบสวนจากสหประชาชาติมีมติว่าซีเรียมีส่วนเกี่ยวข้องกับการลอบสังหารอดีตประธานาธิบดีเราะฟีก ฮะรีร์ีย์ ว่าสหประชาชาติต้องการทำลายความสัมพันธ์ระหว่างเลบานอนกับซีเรีย และก่อสงครามกลางเมืองระหว่างสองฝ่ายขึ้นโดยจำกัดการช่วยเหลือในพื้นที่ของอิสราเอล”

เหตุการณ์ทั้งหมดที่กล่าวมาล้วนมาจากอิทธิพลของยะฮูดีย์ และความต้องการของขบวนการไซออนนิสม์ที่สอดคล้องกับนโยบายต่างประเทศของสหรัฐอเมริกาที่มีต่อภูมิภาคตะวันออกกลาง โดยมีเป้าหมายสองประการหลักๆคือ (1) เพื่อความมั่นคงและปลอดภัยของอิสราเอล (2) และชาติตะวันตกได้ใช้น้ำมันราคาถูกอย่างอุดมสมบูรณ์นอกเหนือจากผลประโยชน์ด้านอื่นๆ ความไม่สงบในภูมิภาคตะวันออกกลางทำให้ตะวันออกกลางในปัจจุบันถูกมองว่าเป็นแหล่งช่องสุมก่อการร้ายสากล และทำให้ชาติมหาอำนาจนำมาอ้างเพื่อจัดตั้งฐานทัพ และเข้าควบคุมพฤติกรรมประเทศต่างๆด้วยแสนยานุภาพทางทหารและอำนาจทางการเมือง เช่น คูเวต กาตาร์ ซาอุดีอาระเบีย